

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Tina Beckett

Itáliai meglepetés

Anne Fraser

A francia főnök

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Tina Beckett, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti cím: *The Surgeon's Surprise Baby* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

☒ Fordította: Windberg Donatella

© Anne Fraser, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti cím: *Falling for Her Mediterranean Boss* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás (első megjelenés: 2014)

☒ Fordította: Fejes Zsuzsa

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 752–753. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

• *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-540-990-7

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Tina Beckett
Itáliai meglepetés

ELŐHANG

– Már nem vagyok a felettesed.

Luca Venezia úgy bámult Elyse-re, mintha elment volna az esze. Már nem a felettese? Megkönnyebbült hangja elárulta, alig várta, hogy közölje vele a hírt. Ráadásul mindezt abban a szobában tette, amely tele volt olyan kollégákkal, akik ugyanerre sorsra jutottak, mint ő. Luca azután is ott maradt, hogy a többiek csüggedten távoztak.

Elyse most az íróasztalán ült, és ugyanolyan lenyűgözően nézett ki, mint egy évvel ezelőtt, amikor a férfi először lépett be a neurológiai osztályra. Eltartott egy darabig, de Luca végül meggyőzte, hogy tekintsen el a munkahelyi kapcsolattal kapcsolatos aggályaitól, és nézzék meg, működhet-e a dolog köztük.

És működött. Méghozzá remekül.

A férfi tett egy lépést a lány felé.

– Ez minden, amit el akarsz mondani?

A lány félrehajtotta a fejét, mintha nem értené, mi a probléma. Ez valami tipikusan amerikai dolog lenne? Valahányszor Luca azt hitte, megértette ezt a kultúrát, Elyse újra kétségbe vitte efelől. Hirtelen visszavágyott Olaszországba, de nem akart harc nélkül elmenni.

Elyse lecsúszott az asztalról, és megállt előtte.

– Hát nem érted? Ez nekünk jó.

Nem, nem értette, akárhogy is nézte. De Elyse még ebben a pillanatban is olyan vágyat ébresztett benne, amely szó szerint az őrületbe kergette.

– Meg akarsz szabadulni tőlem, erről van szó?

Elyse megsimogatta az alkarját.

– A kórházról beszélünk, vagy a magánéletemről?

Luca számára a kettő egy és ugyanaz volt. Úgy érezte, mintha már az első randevújuk óta kötélhúzás zajlott volna közöttük. Minél jobban húzta magához a lányt, annál nagyobb lett Elyse ellenállása, és nem értette, miért. Kapcsolatban éltek, amelyben semmi sem volt könnyű – kivéve a szexet.

Elyse ránézett megbabonázó zöld szemével. Őrületség volt, de Luca esküdött volna, hogy érzéki csillogást lát bennük, még akkor is, ha épp most rúgta ki. Talán az izgatta fel, hogy kirúgta azokat az embereket?

Nem. Ez nem illik ahhoz az Elyse-hez, akit az elmúlt hónapokban megismert.

– Mit akarsz tőlem, Elyse?

– Hát nem tudod?

Fogalma sem volt, de belefáradt a játszadozásba. Keze közé fogta a lány arcát, és megpróbálta értelmezni ezt az egészet, de a fejében uralkodó káosz lehetetlenné tette, hogy gondolkodjon vagy kérdéseket tegyen fel. Ehelyett eszébe jutott, mi békítette ki őket minden veszekedés után. Bár már nem hitt benne, hogy minden újra rendbe jöhet közöttük, felforrt a vére.

Amikor Elyse megnyalta a férfi száját, egyértelműen jelezve, mit akar, Lucának vége lett. A csók forró volt, mint mindig. A nyelvük találkozott, a férfi megragadta a lány fenekét, és az asztalra ültette. Elyse cipőit padlóra hullottak, megragadta Lucát, magához húzta, és átkarolta a lábaival.

Grazie a Dio! Szerencsére bezárta maga mögött az ajtót, mivel négy szemközt akart beszélni Elyse-szel. Most azonban a beszélgetés volt az utolsó, amire vágyott. Alig tudott uralkodni a vágyán, ahogy mindig is, ha a lány a közelében volt.

Luca elhúzódott, és lehúzta a nadrágja cipzárját.

Amikor meglátta, hogy Elyse megnyalja az ajkát, megszűnt az önuralma. A combja közé lépett, kezét a szoknyája alá csúsztatta, lehúzta a bugyiját, és félredobta. Aztán fölé hajolt, és a hátralökte. Csodálatos melle felé meredt, a mellbimbók jól látszottak a blúz vékony, fehér anyagán át.

– Akarsz engem? – Luca tenyerével végigsimított a lány csípőjének csupasz bőrén, majd megragadta, és az asztal széléhez húzta.

A lány az ajkába harapott, lábait ismét köré kulcsolta, és szorosán magához szorította. Merevedése megérintette nedves melegét, és minden remény, hogy időt szánnak rá, semmivé foszlott. Luca behatolt, a lány sikolya nyögésbe fulladt, és megmozdította a csípőjét, hogy még mélyebbre fogadja magába a férfit.

– *Dio*, Elyse... – Lehunyta a szemét, és hiába próbálta megőrizni az önuralom utolsó maradványát.

Lassan a testük közé csúsztotta a kezét. Megsimogatta a lányt, érezte, hogy remeg. Aztán a hüvelykujjával megdörzsölte, változtatott a tempón... és mikor hallotta a lány lihegő „igen”-jét, mely a közelgő csúcspontot előlegezte, nem tudta tovább visszatartani magát: hagyta, hogy magával ragadja az orgazmus, mely mindent elfeledtetett vele maguk körül. Csak Elyse volt, a teste, és amit kiváltott belőle...

Még mindig benne volt, még mindig mozgott. Nem akarta, hogy véget érjen a pillanat, továbbra is el akart veszni benne...

De a pillanat véget ért. Meg kellett történnie.

Végül mély levegőt vett, és kinyitotta a szemét. Bármennyire is jó, a szex nem oldja meg a problémáikat.

A munka összekötötte őket, és arra készítette Lucát, hogy újra és újra megpróbálkozzon Elyse-szel, még akkor is, amikor a szenvedélyük érezhetően kihűlt. De most a lány egy húzással kirúgta, és szakított vele. Ez nyilván búcsúszex volt.

Luca nem próbálta megcsókolni, csak hátrahúzódott, és felhúzta a sliccét, miközben Elyse felült az asztalon.

– Valami baj van?

Ezt most komolyan kérdezi?

– Felírtad a nevemet a kirúgandók listájára?

A lány a homlokát ráncolta, lecsúszott az asztalról, felvette a bugyiját a földről, elfordult, és felhúzta. Továbbra is hátat fordítva némán felvette a fekete magassarkút, amelyet a férfi mindig is különösen szexinek talált.

Amikor végre felé fordult, Luca türelmének utolsó cseppjei is elfogytak.

– Tudod, mit? Nem számít. Mióta itt dolgozom, távol tartasz magadtól. Most végre teljesítem a kívánságodat: visszamegyek Olaszországba. Igazság szerint szívességet tettél azzal, hogy kirúgtál, úgyhogy köszönöm.

A kilincsre tette a kezét, félig-meddig arra számítva, hogy Elyse megállítja. Hogy a nevét kiáltja majd, és azt mondja, nagy hiba volt ez az egész, és nem akarja, hogy elmenjen. Megfeszült, mert tudta, hogy még akkor sem lenne felkészülve arra, hogy ugyanúgy folytassa, mint eddig. Lehet, hogy egy hét múlva megbánná a döntését... vagy egy hónap múlva. De egyelőre időre volt szüksége, hogy átgondolja a dolgokat.

Amikor azonban kinyitotta az ajtót, Elyse hallgatott. Még akkor is, amikor kiment, és becsukta maga mögött.

Talán mégsem kell átgondolni semmit. Elindult hát, és meg sem állt, amíg el nem hagyta a kórházat. Amíg el nem hagyta a közös életüket.

1. FEJEZET

„Most végre teljesítem a kívánságodat.”

Elyse Tenner habozott, mert a szavak ugyanolyan tisztán és élesen visszhangoztak az emlékezetében, mint alig több mint egy évvel ezelőtt. Nem akarta, hogy Luca elmenjen, de mégis elment. Most az elegáns kórház előtt állt, amelynek bejáratát díszes faragványok díszítették, és nem tudta rávenni magát, hogy bemenjen. Még nem.

Lucát könnyebb volt megtalálni, mint gondolta. De amit most meg kellett tennie, az talán nehezebb volt, mint bármi eddig az életében. Egy hang azt súgta, vissza kellene szállnia a gépre. Luca sosem tudná meg.

A baba súlya a csípőjén emlékeztette, miért is jött. A férfinak igenis tudnia kell róla. Feltétlenül látni akarta az arcát, és könnyíteni a saját lelkiismeretén. És akkor minden el van intézve.

– *Scusi.*

Az idegen szó arra emlékeztette, hogy messze van az otthonától.

– Bocsánat – motyogta, és félreállt, hogy elengedje a férfit. Sajnos a férfi nyitva tartotta előtte az ajtót, így gyors döntésre kényszerítette. Menjen vagy maradjon?

Elyse már bement, de a férfi nem sietett el, ahogy várta, hanem még mondott neki valamit olaszul. Elyse megrázta a fejét, hogy jelezze, nem érti, és kicsit magasabbra emelte a csípőjén Annalisát.

– Angol? – kérdezte a férfi.

– Igen. Beszél angolul?

– Igen. Segíthetek? – Gyors pillantást vetett a babára. – Maga páciens?

– Nem, én... keresek valakit.

Tekintete a szemközti falra esett, ahol a személyzet képei voltak kitéve a szakterületük nevével. Gyorsan kiszúrta Luca fényképét: éjfékete haj, sötét szemek. Régen a tekintete mindig jókedvű volt, a szeme csillogott a humortól, ezen a képen azonban komor volt a tekintete, és alig voltak felismerhetők az apró nevetőránccok.

Elyse nyelt egyet. Vajon ő tette ezt vele? Valószínűleg igen.

Akkoriban, kilenc hónappal ezelőtt egyszerűen gyáva volt. De most itt van, hogy jóvátegye, ha egyáltalán lehet. Nem a kapcsolatukat, mert az végleg megromlott. A büszkesége és ostobasága tette tönkre, és a félelme, hogy a történelem megismétli önmagát. De legalább egyvalamit helyre tud hozni. Hogy Luca mit kezd az információval, az csak rajta múlik.

– Kit?

Az előtte álló férfi emlékeztette, miért is jött. Mi van, ha Luca még nincs bent? Elég korán van. De nem, biztosan bent van, hírhedt a hosszú munkaidejéről.

– Valójában egy... régi barátomat. Ugyanabban a kórházban dolgoztunk Amerikában.

– Luca?

– Igen. Tudja, hol találom?

A férfi fürkészően nézett rá, és kissé összeráncolta a homlokát.

– Melyik kórházban?

– Az Atlanta Central Medical Centerben.

– Á, értem.

Volt valami a hangjában, ami elgondolkodtatta Elyse-t, vajon mit mesélhetett Luca a kórházból való távozásáról. Bár nem igazán számít, mert aligha lehet rosszabb az igazságnál.

Elyse nem maga rendelte el az elbocsátásokat, de jobban is küzdhetett volna. Akkoriban eltűnődött, vajon könnyebb lenne-e helyrehozni a Lucával való kapcsolatát, ha többé nem dolgoznának együtt. A problémáikról egyedül ő tehetett: egy korábbi kapcsolatából származó sebek miatt óvakodott a munkahelyi románcoktól. Luca ezt soha nem tudta megérteni.

– Elkísérem Lucához – mondta a férfi.

– Köszönöm. Egyébként Elyse Tenner vagyok.

– Örvendek. Lorenzo Giorgino idegsebész, Lucával dolgozom. – Kinyújtotta a karját. – Ne vigyem a gyereket? Fáradtnak tűnik.

Újabb csapás az önbizalmának, de a férfinak igaza volt: fizikailag és érzelmileg is ki volt merülve. Gyötörte az időeltolódás, és a hosszú séta után legszívesebben leült volna valahol.

Rövid ideig habozott, mire a férfi folytatta:

– Ígérem, nem töröm össze. Van két unokahúgom.

Elyse mosolyogva nyújtotta felé Annát. Magával kellett volna hoznia a hordozót, de a leszállás óta nem tudott tisztán gondolkodni. Túlságosan ideges volt. Luca nem azt mondta neki akkoriban, hogy nem akarja elsietni a gyerekvállalást? De igen. Nem is egyszer, többször is...

Az orvos profi módon karjában tartotta a babát, és olaszul beszélt hozzá. Aztán ránézett Elyse-re.

– Készen áll?

Luca épp EEG-felvételeket bámult, amikor kopogtak.

– Igen?

Lorenzo jelent meg az ajtóban, karján egy csecsemővel. Luca riadtan nézett fel.

– Minden rendben?

– Van itt valaki, aki látni akar.

Nyilvánvalóan nem a baba. Luca kérdőn felvonta a szemöldökét.

– Egy nő. Azt mondta, a kollégád volt Atlantában – magyarázta Lorenzo.

Luca szíve nagyot dobbant.

– Mi a neve?

– Jobb, ha ő maga mondja el. – Lorenzo angolra váltott.

Luca visszatartotta a lélegzetét. *Az nem lehet...* De barátja arckifejezése mindent elárult, amit tudnia kellett.

Nem volt dolga nővel, amióta visszatért Olaszországba, és nem látta magát a közeljövőben új kapcsolatba lépni. És az akkori terve, hogy átgondolja, végleg elhagyja-e Atlantát? Addig halogatta, míg már túl késő lett ahhoz, hogy bármit is változtasson.

Azt a gondolatot sem tudta elviselni, hogy visszatérjen a régi kórházába Rómába. A szülei és két nővére ott éltek, és nem akart millió kérdésre válaszolni. Persze voltak aggódozó üzenetek és telefonhívások, mert a családja tudni akarta, miért jött vissza ilyen hirtelen. Mivel azonban a beszélgetések során nem látták az arcát, egészen biztos volt benne, hogy sikerült elosztatnia a félelmeiket.

– Oké, és hol van?

Válasz helyett Lorenzo teljesen kinyitotta az ajtót, és belépett a szobába. Az a nő követte, aki Lucát elüldözte Amerikából, vissza Olaszországba.

A fenébe! Számtalan emlék villant át az agyán, mindegyik Elyse körül forgott. Nagyot nyelt, és megpróbálta elnyomni a képeket.

– Elyse? Te mit keresel itt? – kérdezte kissé vádló hangon.

Dio. Hosszú idővel ezelőtt beleszeretett ebbe a nőbe, aztán ő szörnyű módon hátba szúrta. A legjobb, ha rögtön érezteti vele, hogy nem felejtette el, ami történt.

Amikor Elyse nem válaszolt, Lorenzo odafordult hozzá, és átnyújtotta neki a babát.

– Elmegyek, hogy beszélhesetek. – Még egy utolsó pillantást vetett Elyse-re. – Örülök, hogy megismerhettem.

– Köszönöm. Én is örülök.

Aztán Lorenzo kiment, és halk kattanással becsukta maga mögött az ajtót.

Luca másodpercekig nem mozdult, és agyának egy része jéggé fagyott. Még mindig ne meresztették az együtt töltött idő emlékei.

Elyse az íróasztalhoz lépett.

– Luca?

Valahogy sikerült megoldania a nyelvét, de nem tette fel a legfontosabb kérdést.

– Hogy van anyukád?

Alaposan szemügyre vette a babát. Elyse-nek nincsenek testvérei, tehát nem lehet az unokahúga, akit a karjában tart. Örökbe fogadott egy gyereket, miután ő elment?

– Még kitart. A Parkinsonja még mindig lassabban halad a szokásosnál.

Néhány évvel ezelőtt kipróbáltak egy kísérleti kezelést, amely sokat segített, még ha nem is tudta visszafordítani a károsodást.

– Az jó.

Elyse persze nem azért jött el idáig, hogy tájékoztassa az anyja állapotáról. Ami megválaszolatlanul hagyta a kérdést: miért áll az irodája közepén egy csecsemővel a karján?

Luca az íróasztala előtti szék felé biccentett.

– Kérsz egy kávé?

Elyse azonnal leült.

– Igen, köszönöm.

– Mikor jöttél?

Luca felállt, kimérte a kávéport, és bekapcsolta a vízforralót. A tevékenység elég időt adott kábult agyának, hogy feldolgozzon néhány nyilvánvaló tény. Igen, Elyse tényleg itt van, és egészen biztos nem jött volna ide, ha csak a fogkeféjét hagyta nála. Tehát valami fontos dolognak kell lennie. Elég fontosnak ahhoz, hogy átkeljen az óceánon, és találkozzon vele.

A tekintete visszatért a babára, de azonnal elnyomta a gyanút. Nem, azt már régen elmondta volna.

– Ma reggel szállt le A gépem.

– Van hotelszobád?

És ha nincs? Akkor ott van az ő háza. A gondolatai veszélyes terepen jártak.

Arra nem fog sor kerülni, Luca.

– Igen, onnan jövök.

Luca mindkettőjüknek töltött kávé. Alaposan megvizsgálta a lány arcát. Sápadtak és fáradtnak tűnt, az arccsontjai jobban kirajzolódtak, mint egy évvel ezelőtt.

– Szóval, mi szél hozott Olaszországba?

Elyse érezhetően tétovázott, mielőtt válaszolt.

– Valamit el kell mondanom.

A korábbi rémület földrengéssé változott, és a legnyilvánvalóbb gondolatokon kívül minden mást kiszorított a férfi agyából.

– Tényleg?

– Igen. – Elyse lassan felé fordította a babát. – Ő itt Annalisa. – Lehunyta a szemét, és nyelt egyet. – Ő a te... a mi lányunk, Luca.

A következő másodpercekben többször is változott a férfi arckifejezése: először zavartnak, majd döbrentnek, végül dühösnek tűnt. Összefonta a kezét, olyan görcsösen, hogy ujjai elfehéredtek.

– A micsodám? – A hangja veszélyesen halkán szólt.

Megértette a szavait, de nem hitt nekik. Elyse ezredszer is megkérdezte magától, nem lett volna-e jobb, ha hagyja a dolgot annyiban, egyedül neveli fel Annát, és Luca nem tudja, mi a szerepe a gyerek létezésében. De tartozik annyival Annának és Lucának is, hogy vállalja a körülményeket, melyek között a lánya fogant. Ha a férfi tagadja az apaságot, hát legalább megpróbálta.

Természetesen a terhessége alatt kellett volna felkeresnie, de az nehéz időszak volt. Miután a férfi elment, az elválás fájdalma annyira megviselte, hogy csak akkor vette észre, hogy terhes, amikor harmadszorra is elmaradt a menstruációja. A vizsgálat megerősítette legrosszabb félelmeit. És pontosan tudta, mikor történt: aznap az irodájában. Aznap, amikor Luca elhagyta őt és a kórházat.

Fel akarta hívni, hogy elmondja neki, de valahányszor felvette a telefont, mindig visszariadt: attól félt, hogy a férfi hangja újraéleszti a fájdalmat. Folyton azt hajtogatta magának, hogy majd holnap. Aztán eltelt egy teljes hónap, és komplikációk léptek fel. Ágynyugalmat rendelt el az orvosa. A szülei hazajöttek, hogy segítsenek neki.

Akkoriban még azt sem tudta, hogy a baba életben marad-e, ezért úgy döntött, egyelőre megtartja magának a hírt. Most lenyelte a félelmeit.

– Igaz, Luca. Ő a te gyereked. Gondoltam, jobb, ha tudod. – A mellkasához ölelte a babát.

Luca káromkodott, legalábbis Elyse a hangjából ítélve úgy vélte.

– Nem mondtad el? Ennyi ideig? Most meg beállítasz az irodámba Lorenzóval? Amikor megláttam a babával, először azt hittem, az unokahúga. – Luca hallhatóan belélegzett. – De aztán átadta neked. És most azt mondd, az enyém?

Elyse dacosan felemelte az állát.

– Nem volt könnyű. Elmentél, és soha többé nem szándékoztál visszajönni, ugye?

– Igen.

– És nem hangsúlyoztad többször is, hogy nem akarsz gyereket?

Luca hátradőlt, és Annára nézett.

– Igen, de...

– Nem gondoltam, hogy egyáltalán tudni akarod.

– Nem gondoltad, hogy... *Mio Dio!* Hát tévedtél. És a gyerekekről csak annyit mondtam, hogy *pillanatnyilag* nem akarok. Arról nem volt szó, hogy *soha*.

– Sajnálom. Rossz időszak volt.

Nem ment bele a veszélyeztetett terhesség részleteibe, és azt sem említette, hogy nem lehet több gyereke.

A férfi a homlokát ráncolta.

– Rossz időszak? Megengeded a kollégámnak, hogy karjába vegye a gyerekemet, mielőtt még nekem esélyem lenne rá, és ez minden, ami eszedbe jut?

Igen, Luca dühös rá. És nem is hibáztathatja.

Elyse szorosan átölelte Annát, mintha meg akarná védeni a férfi haragjától.

Luca lehunyta a szemét.

– A fenébe, bocs.

Hirtelen keserű fájdalom futott át rajta, és arra készítette, hogy remegő ujjakkal az asztal széléhez érjen.

– Nem, én sajnálom, Luca. Az időzítés egyszerűen nem tűnt megfelelőnek, és nem tudtam... nem *akartam* telefonon elmondani.

Nem akarta bevallani, mennyire félt a hangját hallani. A szülés után pedig tovább tartott a felépülés, mint más anyáknak, ez tovább késleltette az utazási terveit.

– Mikor?

Elyse visszahúzta a kezét. Mit akar tudni? Mikor született Anna? Mikor fogant? Épp ez a probléma. Gyors, szenvedélyes szexben volt részük, közvetlenül a felmondás után, mert mindketten dühösesek voltak. De az erotikus találkozás nem oldotta meg a problémáikat, és hirtelenjében megfedkeztek a fogamzásgátlásról.

Azt remélte, hogy a felmondással megmentheti a kapcsolatát Lucával. Ő volt a felettese, és senkinek sem volt szabad azt gondolnia, hogy személyes okokból kivételez a férfival. De Luca amúgy sem számított semmiféle különleges bánásmódra, és végül a felmondás éppen az ellenkező hatást váltotta ki.

Elyse annak idején gyakran elgondolkodott volt barátja, Kyle viselkedésén. Mindig attól tartott, hogy a múlt megismétlődhet, ha nem vigyáz.

Kyle szintén kolléga volt, aki elvárta tőle, hogy bizonyos dolgokat elnézzen neki a munkahelyükön. Legtöbbször jelentéktelen apróságok voltak, de Elyse minden alkalommal egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Amikor végre készen állt rá, hogy szakítson Kyle-lal, a férfi ismét arra kérte, nézzen el egy hibát, amit az egyik betegénél elkövetett. Ő nem egyezett bele, és Kyle-t kirúgták.

Ezután megfogadta, hogy soha többé nem kezd kapcsolatot kollégával. De aztán felbukkant Luca, s ő minden jó szándékát sutba dobta.

– Négy hónapos, ha erre gondolsz.

– Négy hónap. – Luca az asztalra tette két kezét. – Szeretnék időt tölteni veled. Egyedül jöttél?

Nem kérdezte meg, biztos-e, hogy Anna az övé. Elyse-nek gombóc képződött a torkában.

– Én is ezt szeretném. Ez az egyik oka, hogy idejöttem. Nem, nem vagyok egyedül. Peggy velem

van. Emlékszel a nagynénémre?

Luca bólintott.

– Annyi idő telt el, miért jöttél egyáltalán? Hagyhattad volna annyiban.

Ugyanez járt Elyse fejében is, amikor lefoglalta a repülőjegyet.

– Ez volt a helyes döntés. – Védelmesen megfogta a baba tarkóját, és gyengéden ide-oda ringatta.

Luca egy pillanatra a lányát vizsgálta, aztán az ablakhoz ment, és kibámult. Kezét a nadrágzsebébe dugta, és megvonta a vállát.

– *La cosa giusta?* Helyes az lett volna, ha már jóval a születése előtt elmondod.

– Az változtatott volna valamit?

A férfi megfordult, ránézett.

– Nem tudom. Elvégre nem adtál választási lehetőséget, ugye?

– Nem. – Talán legalább néhány részletet el kellene mondania. – Amikor azt mondtam, rossz időszak volt, komolyan gondoltam. Egy ideig az orvosok nem voltak biztosak benne, hogy Annalisa megmarad-e. És nem láttam okát, hogy elmondjam neked, ha...

Lucának minden szín eltűnt az arcáról, visszament az íróasztalához.

– *Dio.* Mi történt? Jól vagy?

Elyse sietett megnyugtatni.

– Minden rendben van. Legalábbis most. Elöl fekvő méhlepény volt. Nem javult, és volt egy aggasztó vérzésem. – S mikor a méhlepény végül megrepedt mindketten életveszélyben voltak. – Anna érdekében nem akartam több kockázatot vállalni.

– Mért, az kockázatos lett volna, ha elmondod? – A férfi a hajába túrt.

– Inkább fizikai stresszre gondoltam, de igen. Valószínűleg babonás voltam, attól félttem, ha elmondom, minden rosszra fordul, és elveszítem. Nem akartam, hogy mindketten gyászoljunk, ha Anna nem éli túl.

Pedig Elyse nem volt biztos benne, hogy Luca valóban gyászolna. Akkoriban meg volt győződve róla, hogy a férfi elborzadna, ha megtudná, hogy gyereket nemzett.

– És miután megszületett? Mért vártál négy hónapot?

Elyse nem volt hajlandó többet mondani neki.

– Tényleg számít ez? Most már itt vagyok.

Luca leguggolt elé, és mutatóujjával megérintette a baba karját.

– Alig hiszem el, hogy az enyém.

– Pedig igen. De csinálhatunk apasági tesztet, ha akarod.

– Nem, nem, tudom, hogy az enyém. – A férfi felpillantott. – Megnézhetem?

Anna mélyen aludt, és Elyse rájött, hogy öntudatlanul elfordítja Lucától. Óvatosan megfordította, hogy Luca láthassa a kis arcát.

A férfi állkapcsán megfeszültek az izmok, megsimogatta a kislány haját.

– Meddig maradsz?

– Egy ideig még szülői szabadságon vagyok. Szeretném, ha megismernéd. De... – Elyse habozott – előbb szeretnék lefektetni néhány alapszabályt. Meg kell állapotodnunk.

– Az egyetlen dolog, amiben egyet kell értenünk, az az, hogy van egy gyerekünk.

A férfi éles hangja elárulta, hogy nem hagyja, hogy ő döntsön. De meg sem próbálta.

– Tudom, Luca. Remélem, hogy...

– Egy lány. A lányom. – A dühe ismét elpárolgott, áhítat volt a hangjában. – Annalisa.

A szeme mögötti veszélyes bizsergés arra készítette Elyse-t, hogy kihúzza magát. Fogait összeszorítva próbálta elfojtani a feltörő könnyeket.

– Igen.

Luca felemelte a fejét.

– Nekem is van néhány szabályom. Először is összehangoljuk a naptárunkat, és felállítunk egy tervet. – Röviden végigpörgette a naptárát a mobiltelefonján. – Most még van is egy kis időm. Szóval elvihetlek a szállodába, aztán leülhetünk, és megbeszélhetjük az esetleges aggodalmait. De egy dolgot szeretnék tisztázni: részt fogok venni a lányom életében, függetlenül attól, hogy mit gondolsz rólam.